

Ψάλλοντας στις 25 Νοεμβρίου

/ [Πεμπτουσία](#)

Image not found or type unknown

Η Κατερίνα έφτασε στο σπίτι του παππού. Ο καθένας θα μπορούσε να καταλάβει ότι ο παππούς της, καθώς τα τροπάρια, τα απολυτίκια και

οι δοξολογίες ακούγονταν συνέχεια μέσα σ' εκείνο το

σπίτι είτε από τον ίδιο τον παππού είτε από το ραδιόφωνο. Πολύ της άρεσε της Κατερίνας να ακούει τον παππού της να ψάλλει. Καθόταν και τον παρατηρούσε, όταν έκανε πρόβες στο σαλόνι για τη λειτουργία της Κυριακής και τον καμάρωνε. Κάποιες φορές τον ρωτούσε τι σημαίνουν τα λόγια τα αρχαία των τροπαρίων, κάποιες άλλες φορές ξεφύλλιζε με περιέργεια τα βιβλία με τις νότες τις βυζαντινές αλλά αυτό που λαχταρούσε και της άρεσε πιο πολύ από όλα, ήταν όταν ο παππούς της ζητούσε να ψάλλουν κάτι μαζί.

Έτσι κι εκείνη τη μέρα, η Κατερίνα κάθισε σε μια πολυθρόνα του σαλονιού και περίμενε να τελειώσει ο παππούς την πρόβα του. Όμως παρατήρησε κάτι: τους ύμνους που έψελνε ο παππούς, τους άκουγε πρώτη φορά. Δεν ήταν οι συνηθισμένοι ύμνοι της κυριακάτικης ακολουθίας.

Μετά από λίγο ο παππούς τελείωσε.

- Σου άρεσε; ρώτησε την εγγονή του.
- Πολύ ωραίο ήταν. Πρώτη φορά όμως το ακούω, απάντησε η μικρή. Πότε θα το ψάλλεις αυτό, παππού;

Ο ηλικιωμένος χαμογέλασε.

- Στις 25 Νοεμβρίου, στη γιορτή σου δηλαδή, που είναι σε λίγες μέρες.

- Σοβαρά παππού; Μα αυτό που έψαλλες δεν

είναι το απολυτίκιο της αγίας Αικατερίνης. Τι είναι;

Ο παππούς πήρε σοβαρό ύφος:

- Αυτά που με άκουσες να ψάλλω είναι δυο «καθίσματα» για την αγία Αικατερίνα ή, πιο, απλά δυο σύντομα τροπάρια. Λέγονται «καθίσματα» γιατί όταν ψέλνονται, οι πιστοί κάθονται, για να καταλάβουν καλύτερα τους στίχους και το νόημά τους.

Η Κατερίνα έριξε μια ματιά στο βιβλίο του παππού και διάβασε αργά: *«Ἀλεξανδρέων ἡ λαμπρὰ καὶ θεία πόλις, ἐπὶ τῇ μνήμῃ σου σεμνὴ πανηγυρίζει, καὶ γεραίρει τοὺς ἄθλους σου Αἰκατερίνα...»*.

%kathisma1_aikaterina%

- Που πάει να πει, τη διέκοψε ο παππούς, ότι η λαμπρή και θεία πόλη της Αλεξανδρείας, στην οποία γεννήθηκε και έζησε η αγία Αικατερίνα, γιορτάζει και πανηγυρίζει τη μνήμη της.

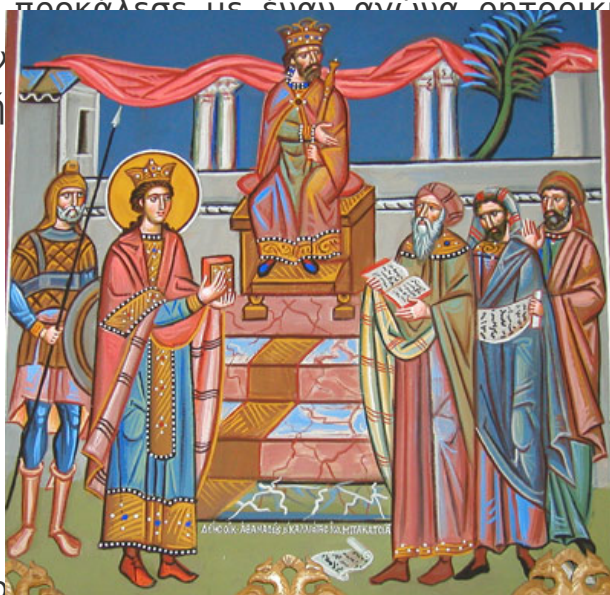

Η μικρή όμως είχε πολλές ακόμα απορίες:

- Και για ποιους άθλους μιλάει αυτό το.... ε, «κάθισμα» παππού;

Ο ψάλτης βολεύτηκε στην πολυθρόνα του και κάθισε την εγγονή του στα πόδια του.

- Ξέρεις η αγία Αικατερίνα αγαπούσε πολύ τη μάθηση. Ήξερε να μιλάει άπταιστα την ελληνική και τη λατινική γλώσσα και σπούδασε φιλοσοφία και ρητορική. Ήταν πολύ καλή ρήτορας. Όπου βρισκόταν διέδιδε τις αξίες της χριστιανικής πίστης. Δεν δίστασε να υποστηρίξει τον χριστιανισμό ούτε μπροστά στον ειδωλολάτρη αυτοκράτορα Μαξέντιο, ο οποίος την προκάλεσε με έναν αγώνα ρητορικής. Θα καλούσε πολλούς σοφούς και ρήτορες να την πείσουν με επιχειρήματα ότι η σωστή

έγινε. Πλήθος ομιλητών και φιλο

βρέθηκαν αντιμέτωποι με την Αικατερίνα. Όμως, όχι μόνο δεν κατάφεραν να αντιμετωπίσουν τα επιχειρήματα και τη σοφία της, αλλά κάποιοι από αυτούς μάλιστα θέλησαν να γίνουν χριστιανοί αμέσως. Αυτός είναι ο μεγάλος άθλος της Αικατερίνης. Πολλοί ασπάστηκαν τη χριστιανική πίστη χάρη στη σοφή αγία - ακόμα και η γυναίκα του αυτοκράτορα Μαξεντίου, η Φαυστίνα, αλλά και ο αρχηγός του στρατού του, ο Πορφυρίωνας. Μόνο ο ίδιος ο Μαξέντιος δεν μπορούσε να δεχτεί την ήττα του και την αλήθεια των λόγων της Αικατερίνης, γι' αυτό και διέταξε τον θάνατό της. Αυτή ήταν η ζωή και οι άθλοι της αγίας Αικατερίνης. Άθλους τους οποίους τους κέρδισε με τη σεμνότητα της, με τη σοφία της και με πίστη στη δύναμη του Χριστού και των λόγων του. Ή όπως μπορείς να διαβάσεις κι εσύ σ' αυτό το «κάθισμα»: *«Ἡ παρθένος καὶ σεμνή, Αἰκατερίνα ἡ σοφὴ, τῆ δυνάμει τοῦ Χριστοῦ, ἐπιρρωσθεῖσα ἀληθῶς, ἀγαλλομένη εἰσέρχεται ἐν σταδίῳ, καὶ τύραννον ὤμόν, καταβαλοῦσα στερρῶς...»*. Αυτός είναι ένας στίχος που μου αρέσει πολύ.

%kathisma2_Agia_aikaterina%

Η Κατερίνα άκουγε με πολλή προσοχή τον παππού της. Ο βίος της αγίας της, της είχε κάνει μεγάλη εντύπωση. Είχε πολλές ερωτήσεις ακόμη, αλλά δεν ήθελε να κουράσει άλλο τον παππού. Τώρα μόνο ένα πράγμα ήθελε:

- Παππού, θες να ψάλλουμε μαζί το απολυτίκιο της αγίας μου, της αγίας Αικατερίνης.

Ο παππούς χαμογέλασε. Σηκώθηκαν ὄρθιοι

και ο παππούς γύρισε μια σελίδα στο βιβλίο με τις νότες τις βυζαντινές. Παππούς και εγγονή άρχισαν να ψέλνουν με ευλάβεια: *«Τὴν πανεύφημον νύμφην Χριστοῦ ὕμνήσωμεν, Αἰκατερίναν τὴν θεῖαν καὶ πολιοῦχον Σινᾶ, τὴν βοήθειαν ἡμῶν καὶ ἀντίληψιν...»*.

%aikaterina_apolytikio%

Αλέξανδρος Σαββόπουλος